

נחל'י נצח

י"ל ע"י מוסדות כרמל'ב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

גיליון מס' 777
פרשת האזינו תשפ"ג

ר"ח	צאת השבת	כניסת שבת	הדלקת נרות
19:32	18:51	17:41	ירושלים
19:29	18:53	17:57	תל-אביב
19:30	18:52	17:50	חיפה
19:32	18:53	17:59	באר שבע

דבר ראש הישיבה

דירת עראי

עוברים לדירה קטנה שדרך גגה רואים את הכוכבים - אולי שם נקבע את המזוזה! • להורות לנו: הכל עראי, חולף, זמני • הקבר הוא דירת הקבע • וגם: מהי המתנה ששבעת הקבצנים העניקו לזוג המאושר?

אחר החג מתחייב שוב במזוזה, ולכן צריך להעביר בסוכות את המזוזה לסוכה. למרות שלהלכה לא נפסק כן למעשה, אך רואים מכך שהבית של האדם הוא רק דירת ארעי.

זה מה שאנו מקבלים בסוכות, לדעת שאין עולם. ועל פי הסוד זה נמשך על ידי הלולב שהנענועים שלו ממשיכים לנו את החסדים שבדעת, כי הדעת האמיתית היא שאין עולם כלל והכל ארעי, רק ה' קיים לעד ולנצח. זו הדעת שזוכים לה בחג הסוכות, שאין עוד מלבדו, וחוף מעבודת ה' אין כלום, אין אישה אין ילדים, אין אנשים, אין ספסלים אין ארונות, אין שום דבר בעולם הזה! הכל זה רק תיקון השכינה בלבד, כל מה שיש כאן בעולם הזה הוא רק תיקון המלכות, עבודת ה'.

תהיה עיוור כמוני

ולכן סוכות הוא זמן שמחנתנו, כי זו היא השמחה האמיתית. העולם הזה ותאוותיו דומים למים מלוחים, שהאדם שותה מהם הוא צמא יותר ויותר. אין לאדם שובע ולא מסתפק במוטע ולא נרגע מכלום, אך אם אדם היה יודע את זה באמת וחי על פי זה, שהכל פה ארעי וחולף ויגמר במהרה - הוא לא היה מקפיד על אף אחד, ולבו היה שמח בכל מה שיש לו, במשפחתו, בילדיו, בכספו, ואפילו באתרוג שלו...

העיקר הוא לזכור שבאנו לעולם הזה לתקופה קצרה ומגובלת מראש, ואז יכול לעבור על כל המשיכות, ולהתגבר על הכל, לא להקפיד לא לכעוס. השכל הכי גבוה שיכול אדם להשיג זה להבין שהעולם הזה הוא עראי, ואין לו קיום ממשי כי אם למען העולם הבא.

ולכן בסוכות מגיעים שבעת האושפזין שהם שבעת הרועים אל סוכותינו, והם כנגד שבעת הבעטל'ס הקדושים המובאים במעשה מז' בעטל'ס, שלכל אחד היה מום אחר, והם הגיעו לחתונה וכל אחד בירך את חתנו והכלה שיהיו כמוהו: הקבצן העיוור בירך אותם שיהיו עיוורים כמותו, וכן החרש והכבד-פה ובעל הגיבנת ובעל הצוואר העקום וכו', ראה שם באריכות.

ומה המתנה הזו בעצם? מה מתנה זו להיות בעלי מומים לכאורה? אלא המתנה היא שבכל פעם נתנו להם דעת שאין עיניים, אין אזניים, אין חוץ מה' יתברך כלום, ומי שזוכה להבנה הזו - אין ברכה גדולה מזו בעולם.

נאמר במדרש (תנחומא אמור כב) שבארבעת הימים שבין כיפור לסוכות לא מונים בשמים עוונות לעם ישראל. מכך אנו רואים את גודל מעלת ההכנה למצווה, וכתוב בספרים שההכנה יותר גבוהה ונעלית מהמצווה בעצמה, לכן ארבעה ימים אלו גבוהים אפילו יותר מסוכות עצמו, ולכן לא מונים לנו בהם עוונות, וביום טוב של סוכות שהוא חג - ובו גופא עסוקים בעצם המצוות - דווקא אז כן מתחילים למנות עוונות. אנו רואים את גודל חביבות ההכנה למצווה לפני ה', שישאר עושים מסירות נפש בממון רב לקנות אתרוגים ושאר המינים ולהכין את הסוכה, וכל זה עושה סגנונה בשמים ולכן ה' לא מונה את העוונות באותו הזמן.

בימים אלו נוכל להתבונן על מעלת הסוכה שאנחנו נכנסים אליה בעוד מספר ימים, ועל המסר שאותו עלינו לקחת ממנה לכל השנה.

בחג הסוכות יוצאים מדירת קבע ונכנסים לדירת עראי, ללמד אותנו שהעולם הזה עובר וחולף, ואפילו מי שיש לו דירה מאד נאה או דירה גדולה מאד, בחג הסוכות אומרים לו תצא מהדירה ותיכנס לסוכה, ודווקא סוכה שאין בה הרבה סכך, ולכתחילה צריך לראות את הכוכבים דרך הסכך, הכל באופן של ארעיות.

הסוכה היא דירת עראי, והיא מלמדת אותנו את הדעת שהכל כאן ארעי, הכל עובר וחולף, שום דבר לא יחזיק בסוף אלא עבודת ה' האמיתית.

לגור באוהל

יהונדב בן רכב נתן צוואה לילדיו שיגורו כל ימי חייהם באוהלים (ירמיהו לה, ז), וחז"ל שיבחו אותם על מעלה זו, כי העולם הזה עובר וחולף, והעולם הזה הוא באמת דירת עראי, כי כאן הכל עולם חולף כמו פרוזדור שאינו חייב כלל במזוזה כי זה רק מעבר לסלון ולטרקלין. העולם שלנו הוא מעבר בלבד לעולם הבא, פרוזדור. דירת קבע היא שם בקבר למטה, ושם היה צריך לשים את המזוזה... לא אצלנו בדירה, אלא בקבר, שם הקבע האמיתי שלנו.

ובאמת יש דעה שכאשר אדם יוצא לסוכה ועוזב את ביתו, הבית נהפך לדירת ארעי ופטור ממזוזה, וכשחוזר

דירת קבע היא שם בקבר למטה, ושם היה צריך לשים את המזוזה... לא אצלנו בדירה

להזמנת:
02-6289761
052-7679638

ספרו החדש
של הרב ח' שמואל
שטרן שליט"א

שביל חדש
נפתח אל הלב

כללים לרכיבה בטוחה

שמשמש מתחננים מבניהם לשמוע לבקשתם, ונראה שרק בזכות המידות הטובות של ילדיהם הם שומעים להם... לאחר מכן כשהאב מאבד שליטה הוא ייאלץ להשתמש בכלים מיותרים של צעקות ואיומים ועונשים, או בפיתוי של פרסים.

הכלל השני: אין לעשות בבית שינויים חדים בצורה קיצונית וללא הקדמות [למרות שאתה יכול], כי שינויים בפתאומיות יוצרים התנגדות.

לכן כשרוצים לדוגמה לקרוא לילד שילך לישון, מאד חשוב לתת מעט מרווח נשימה, למשל: בעוד עשר דקות תילך לישון, הילד מקבל הוראה ברורה אך לא מיידית, דבר שנותן לו זמן לעכל אותה וליישם אותה בקלות. וכך בכל דבר, עלינו לצוות על הילד בצירוף מעט הקדמות ומרווחי נשימה שיקלו על הילד להבין את ההוראות.

אני למשל, כשרציתי להוסיף לתלמידים שלי עוד חלקים של תפילה לתפילה שחורית, המתנתי לסוף חודש שאלו ואז הודעתי לתלמידי היקרים שלאחר בין-הזמנים תשרי אני אוסיף עוד חלקים לסדר התפילה. היו ילדים שהרימו גבה, אך היה להם זמן רב בשביל לעכל את ההוראה, ואכן כבר ביום הראשון אחרי אסרו חג, התלמידים מילאו אחרי ההוראות ללא אומר ודברים. ברור לי שאם הייתי מפתיע אותם ואומר להם באותו שחרית מעכשיו צריך להוסיף עוד חלקים לתפילה זה היה מייצר התמרמרות מיותרות.

כמה פעמים אנחנו רואים הורים שמשמש מתחננים מבניהם לשמוע לבקשתם, ונראה שרק בזכות המידות הטובות של ילדיהם הם שומעים להם...

מקום לתחביבים

הכלל השלישי: כל ילד הוא עולם בפני עצמו ויש לו את הדברים שאהובים עליו במיוחד, וכשזה מתאפשר יש לתת לו את מילוי רצונותיו, בוודאי אם אפשר מבחינה כלכלית, כגון חוגים לילדים לפי תחביבים.

לפעמים שווה מעט להתגמש על כללים מסוימים בכדי שהילד ימלא את סיפוקיו, דוגמה מצויה: הילד אוהב מאד לקרוא, ניתן לפעמים להעלים עין מהשעון ולתת לילד ליהנות מהקריאה למרות השעה. לפעמים ישנו דבר שמאד מסקרן את הילד ופעמים אחדות זה גם מופיע בשעת לימוד וכדומה, ישנם הורים/מחנכים שיתעקשו עם הילד שלא יפסיק מלימודו, דבר שמעורר בילד מרירות ללא צורך, וגם לא נרוויח מזה כלום; הילד לא יתרכז בלימוד ומה הועילו חכמים בתקנתם? לכן האב החכם יאפשר לילד ליהנות לזמן מוגבל כשהתנאי לכך שמיד אחרי זה יחזור ללימודו, דבר ברור הוא כשהילד מקבל את הנאותיו האישיים הוא רגוע יותר, ומקבל יותר את מה שאומרים לו.

ה' יעזור ונזכה לגדל את ילדנו כמו שה' רוצה מאתנו!

האון הצדיק רבי אברהם גנחובסקי צ"ל נסע לירושלים בליווי אחד מתלמידיו, ובמהלך הנסיעה הנהג החל לספר: "בעברי הייתי פרש מספר אחד במשטרת ישראל, לא היה מומחה לסוסים כמוני בכל המשטרה. תרצה אולי לדעת את הכללים של רכיבה על סוסים?". הגר"א הנהן בנימוס, והנהג החל מפרט:

"ישנם שלושה כללים אשר מי שעושה אותם מצליח עם סוסו".

בלבול של רגע בצומת

"הכלל הראשון: לשבת בבטחה על הסוס. כשהרוכב יושב בצורה בטוחה על הסוס, הסוס נכנע לרוכב עליו ומיישם את הנחיותיו, אך כשהסוס מרגיש חוסר בטחון אצל הרוכב, הוא אינו מקבל את מרות בעליו, נכנס ללחץ וזה מתכון לאסון ח"ו."

"הכלל השני: לא לעשות שינויים באופן פתאומי, לפני שאני מורה לסוס להסתובב ימינה, אני מושך קלות במושכות לכיוון ימין ואז הסוס פונה לו בשמחה לצד ימין, אך אם אחכה עד השנייה האחרונה ולפתע אמשוך את הרסן לכיוון ימין אני אצור התנגדות אצל הסוס ורק אגררו לבעיות.

"הכלל השלישי: לכל סוס יש לו את התחביבים שלו, למשל הסוס שלי היה משוגע על מזרקות של מים, אז כשיש לי זמן מעט אני עוצר עם סוסי ליד מזרקה של העיריה ונותן לסוס להתבונן וליהנות מתחביבו.

"באחד הימים" סיפר הנהג, "הגעתי עם סוסי לצומת פקוקה מאוד והנהגים צפרו בעוצמה, ולרגע קל התבלבלתי ולא ידעתי להיכן עלי לפנות, הסוס הרגיש בזה ונלחץ וכך הוא התפרץ לצומת, התנגש במשאית ונהרג, ואני ניצלתי בניסים גדולים..."

חודש מראש

כשהרב הגיע ליישיבה הוא נפרד מהנהג לשלום, ופנה לתלמידיו: השמעת איזה שיעור נפלא בחינוך קיבלנו מהפרש הזה? גם עם ילדנו היקרים עלינו לנהוג בשלושת הכללים הנ"ל.

הכלל הראשון: לשבת בטוח, כשהאב רוצה להנהיג את בניו לנהוג בדרכיו עליו להרגיש בטוח בעצמו ובדרכו, לא להתרגש, וכמובן לא לפחד, אלא להנהיג בבטחה את ביתו, כך ילדיו נכנעים באופן הטבעי ביותר לאביהם. כשההורה מפחד מהצל של עצמו או מתגובת ילדיו לבקשותיו, הילדים מזהים זאת במהירות, ופשוט לא מקבלים את דבריו! כמה פעמים אנחנו רואים הורים

הצטרפו כעת למשכחת המנויים ותהנו מחיים טובים יותר!

<p>מנוי רגיל</p> <p>חודשים ראשונים 28 ₪ לחודש</p> <p>בלבד!</p>	<p>מסלול 1</p> <p>3 חודשים ראשונים 99.00 ₪ בלבד!</p> <p>בלבד!</p>	<p>מסלול 2</p> <p>חודש ראשון 1-1 ₪ בלבד!</p> <p>בלבד!</p>	<p>מסלולי הצטרפות מיוחדים:</p>
--	---	---	---------------------------------------

02-623-1218

מוקד מנייים

הופיע! מנוי חגיגי ארוך-תשיר

חיפושים אינטנסיביים

לקלקל לנו את החגיגה, נישאר בצל ידו לעולם ולעולמים!

...

זה מסר מאוד חשוב לחיים.

פעם קיבלנו על עצמנו ללמוד דף היומי או לכוון בברכה השמינית שבשמונה-עשרה, עברה תקופה ואנו מחזיקים בקבלה הזו בכל עוז, עד שמגיעה שעת המשבר ואנו מוצאים את עצמנו לאחר יומיים שלא למדנו או לא כיוונו.

העמדת את זה כציוור שחור-לבן, שקיבלתי והצלחתי עד שנפלתי מזה, אך זה יכול לקרות גם בצורה לא כל כך דרמטית: כבר שנים שאני מתלהב ושופך את הלב בפסוקי דזמרה, ובימים האחרונים התפתחה אצלי בהדרגה קרירות בנושא, והיום מצאתי את עצמי ב"ישתבח" בלא שזכור לי איך היתה נראית הדרך עד לכאן... לפעמים זו נפילה בשמירת עיניים או בגדרים של שמירת עיניים, פעם זה התבודדות שיום אחרי יום נכשלת וגולשת לחשבונות בנק והרהורי פוליטיקה עדכנית, והדוגמאות רבות לאינספור כפול שישים ריבוא ישראל.

אנחנו יודעים שעלינו להתחזק [אחרת במה אנחנו ברסלבר'ס], אבל לא תמיד יש לנו מה לענות ליצר שמנסה להפיל לנו את המצב רוח.

כשאנו מסתכלים על הסוכה זה נהיה הרבה יותר קל. הסוכה מלמדת אותנו שאי אפשר לעלות גבוה יותר אם אין איזו פשלה קודם. חייבים ירידה לפני העלייה, ואם באמת מצליחים לעלות הלאה לדרגה הבאה אז כל הנפילה נהיית סוכה, נהיית מצוה עילאית שכל השנה אנו משתוקקים אליה!

כשאנו חוזרים בתשובה אחרי שנפלנו לחטא, אנחנו מעלים את החטא עצמו לזכות ולהצלחה! אשרנו, מה טוב חלקנו, ומה נעים גורלנו!

(לקוטי הלכות הל' ספר תורה ב')

עוד מעט מגיע המשיח, ואז ייסגרו כל משרדי השב"כ והמוסד. כל הגויים רק ירצו לעזור ליהודים, ואלו שהציקו עד היום פשוט יושמדו... מה יעשו כל החוקרים והבלשים? את מה הם יחפשו מהיום, אם לא מחבלים פוטנציאליים?

יש לי רעיון מקורי: כתוב בפסוק על ימות המשיח: "בימים ההם... יבוקש את עון ישראל" (ירמיה נ, כ), יוקם משרד חיפושים אדיר כדי לחפש את עוונות עם ישראל וחטאיהם.

בימים ההם כולם יחזרו בתשובה שלמה, ומכל עבירה תיווצר מצווה, מכל טיפון - יהלומים! יהיו עשרות משרדי בילוש שיחפשו את עוונות היהודים כדי ליצור מהם עוד מצוות ועוד תורה... ובהמשך הפסוק: "יבוקש את עון ישראל - ואיננו", כל העבירות יגיעו לעולם גבוה ואינסופי הידוע בשם "אין", ששם כל העבירות נעשות לזכויות. ביום כיפור זכינו לטעום מהבחנה הזו. גם היום הקדוש הזה הוא מעין עולם הבא שאין בו אכילה ושתייה, ואז סיפרנו להשם על כל מה שהעווינו נגדו, והוא עשה מהכל זכויות ומצוות ותורה חדשה!

ולכן, ימים ספורים לאחר יום הכיפורים אנחנו יוצאים לחצר ועל ארבעת הדפנות אנחנו שמים סכך. מהו סכך? הגמרא לומדת מהפסוק שהסכך עשוי מפסולת הגרן והיקב, התבן, ענפי הגפן וכל השאריות שנותרו לאחר שלקחנו את החיטים והענבים. ומה אנו עושים ממנו? את המצווה החביבה הזו, סוכה קדושה.

זהו סימבול שכל-כך מראה את מה שהשם בחסדו הגדול עשה לנו ביום הכיפורים! הוא לקח את כל הפסולת וממנה יצר מצוות ותורה. לכן כל כך נעים לנו בסוכה, כי היא מגיעה ממקום גבוה כל כך שבו כל העברות נעשות לזכויות, ושם - אנו בטוחים - לא יעז אף משטין או שונא

כבר שנים שאני מתלהב ושופך את הלב בפסוקי דזמרה, והיום מצאתי את עצמי ב"ישתבח" בלא שזכור לי איך היתה נראית הדרך עד לכאן...

לצעירי הצאן

רק ככה לשמוח

הסכה היא דירת עראי, והיא מלמדת אותנו את הדעת שהכל כאן ארעי, הכל עובר וחולף, שום דבר לא יחזיק בסוף, אלא עבודת ה' האמתית. זו הדעת שזוכים לה בחג הסוכות, שאין עוד מלכוד, שחוף מעבודת ה' אין כלום, אין אשה, אין ילדים, אין אנשים, אין ספסלים, אין ארונות, אין שום דבר בעולם הזה. זו היא השמחה האמתית!

מתוך מאמר ראש הישיבה

גאונות פוגשת ענווה

185 שנים לפטירת רבי עקיבא אייגר זצ"ל • שב"ק י"ג תשרי תשפ"ג - י"ג תשרי תקצ"ח

עקיבא עייר שייד מערכות והפליא בכוחו הגדול בתורה, כשרב העיר עומד נדהם ומבין שלא עמד על כוחו של האורח בפעם הקודמת. "אני מכבד אתכם לדרוש בפני הציבור בשבת אחר הצהריים", הכריז בהתרגשות.

הגרעק"א ניאות להצעה, אך כאשר באמצע הדרשה הקשה מהר"ם בנט על חידושו של האורח, הודה הגרעק"א בטעות, הפסיק את הדרשה וירד מהבימה.

מהר"ם בנט התחרט על שבייש כביכול את האורח, ובצהרי השבת הלך לפייסו. רבי עקיבא חייר, והראה לו כי הפירכא שפרך אינה נכונה וכל דברי פלפולו נכונים וקיימים. התפלא מהר"ם בנט על ששתק בשעת הדרשה ולא השיב, ורעק"א השיב באצילות רוח: "הרי אתם המרא-דאתרא כאן, עליכם לשמור על כבודכם. אני אורח נטה ללון, לא נורא שיסברו כי דרשתי דברי טעות..."

מהר"ם התפעל עמוקות מגאונותו וצדקותו, וכינס את כל בני העיר כדי להודיע להם כי האורח צדק ואך בעונותנותו לא אבה להשפיל את רב העיר.

כאן בעצם נגמר הסיפור, אך אי אפשר בלי לספר מה קרה עם השוחט הסורר:

במוצאי השבת הזמין מהר"ם בנט את השוחט מהכפר הסמוך [שכבר שמע מיהו ה"חזן" המסתורי שביקר בביתו], וכשהתייצב בפניו ראה כי לא דובים ולא יער, האיש הוא שוואב-תק"מ ולא השוחט! "איך העזת לומר לאורח כי אתה שוחט הכפר?" תמה רב העיר, ונענה: "אם הרב דפוזנא הוא חזן - אז אני שוחט..."

(מקור: "חוט המשולש החדש" לנכדו רבי שלמה סופר)

כ אשר נודע לבני העיר ניקלשבורג שהגאון רבי עקיבא אייגר אב"ד פוזנא מתעתד לבקר בעירם, נמלאו התרגשות. אמנם זו תהיה רק תחנת מעבר בדרך לבקר את אמו המתגוררת באייזנשטאט, אך בכל זאת - ביקור של גאון הדור אינו דבר של מה בכך.

בבואו נועד האורח עם רב העיר, הגאון האדיר רבי מרדכי פֶּנְט, ושוחח עמו ארוכות בדברי תורה, כשהוא בעיקר מקטיב לחידושים שהרצה רב העיר לפניו בלא להפריכן או להוסיף אליהן ראיות.

נכבדי העיר הפצירו באורח שיאות להשאר עמם לשבת המתקרבת, אך רעק"א מייאן. הוא מאס בכבוד אותו ישפיעו עליו היהודים בכל מקום בו ישבות, והחליט לעשות את שבתו בכפר כלשהו.

רבי מרדכי בנט נפרד מהגאון האורח, ואחר צאתו הפטיר שאינו מבין מפני מה מרעישים בני פולין ורוסיה על גדלותו של רבי עקיבא אייגר; הוא עצמו לא ראה בו "סימני גדלות" מיוחדים, לאחר ששוחח עמו ארוכות וברוב זמן שיחתם התורנית רעק"א שתק.

בינתיים מרכבתו של הגרעק"א המטיחה בדרכה לכיוון אייזנשטאט, ובמעברה דרך כפר

קטן יצא יהודי לקראתם: "שלום יהודים! מי אתם? איני טועה, אתם חבורת משוררים, ואתה" הצביע על הגרעק"א, "החזן הראשי..."

רבי עקיבא ראה כי מתייחסים אליו כחזן פשוט והחליט לשבות במקום. הם פרקו את מטלטליהם, נכנסו אל הבית כשבעל הבית מתחיל להסתפק אם אבחתו המדויקת היתה אמיתית... התנהגותו האצילית של האיש לא התאימה לראש חבורת משוררים...

לאחר שעה קלה ביקש רבי עקיבא אייגר מבעל הבית לראות את סכיניו של השוחט אשר ישחט עבורם את העופות לשבת הקרובה. האיש הודיע לו כי הוא השוחט המקומי, אך כשהראה לו את סכיניו נחרד הגרעק"א עמוקות. זו היתה סכיני ללא תואר והדר, מלא בפגמים וחריצים.

האורח ביקש מהשוחט להשחז את סכיניו, אך גם לאחריה לא דמתה הסכיני במאום לסכיני שחיטה חלק, וכשרבי עקיבא אייגר שמע שגם מצב המקווה במקום אינו מרנין החליט לחזור לניקלשבורג לשבת, שם ישוחח עם רבי מרדכי בנט אודות המכשול הגדול שמצא בגלילות עירו - שוחט המאכיל את עם ישראל נבלות וטרפות.

רבי עקיבא נכנס לבית הגאון והתריע בפניו על השוחט בכפר הסמוך שהינו בור גמור בהלכות שחיטה, ורב העיר, שהריח שמשוהו לא מסתדר כאן, הודיע לאורחו כי לאחר שבת יעסוק בנושא.

בינתיים התיישבו השנים לעסוק בדברי תורה, ורבי

אתה החזן הראשי? תמונת הגרעק"א ומצבתו הק'.

רבי עקיבא אייגר זצ"ל

נולד: א' מרחשוון תקכ"ב, אייזנשטאט שבהונגריה.
ניק וחכים: כבן 7 (!) נסע למטרסדורף ללמוד אצל רב העיר.

עת זדדים: נישא כבן 16 למרת גליקלי, ולאחר 18 שנים נפטרה ונשא את בת אחותה, מרת ברינדל.

על העדה: כבן 29 נתמנה לרב דפרידלאנד, וכעבור 24 שנים נתעלה לכהן פאר בקהילת פוזנא שבפרוסיה.

בניו: למעלה מ-15 בנים נולדו לו משתי נשותיו, הידוע שבהם הוא בנו השני רבי שלמה אייגר, אביו של האדמו"ר רבי לייבלה אייגר מלובלין.

נפטר: כבן 76.

פעם התבטא בענותנותו בעודו פוסע לעבר ספר התורה ב"שמחת תורה": זה ארבעים שנה אני "חתן תורה", ועדיין אינני מכיר את הכלה, התורה...

הכי קרוב - הכי מפנק

הזמינו עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינור!
050-4141-497
avraham201@gmail.com

מיטות קינג סייז

סאונה ומקווה מפואר

ארוחת כיד המלך

הכי קרוב לצינור

LANDAU
לנדאו - הבית שלכם באומן

שאלה:

האם מותר לאכול ולישון מתחת הקישוטים בסוכה?

פסולה [אם יש לה רק 3 דפנות, שאז הקישוט מחלק את הסוכה לשנים וכל חלק נשאר עם 2 דפנות]. אך אם הוא לא רחב ארבעה טפחים, למרות שהוא רחוק מהסכך הוא לא משפיע מאום.

לאור זאת כתב הרמ"א שם, שיש להזהר שיתלו את כל נויי הסוכה בצמוד לסכך בתוך ארבעה טפחים, אף אם הם לא רחבים ארבעה טפחים. זו כעין "גזירה" שלא לתלות קישוטים צרים, שמא יבוא להוסיף בנוי הסוכה עד שיהיו ברוחב ארבעה טפחים (ועל משנ"ב ס' תרלב סק"ג שהביא דעה שמג' טפחים אסור לישון תחתיו. אמנם כאן לא הזכירו).

ארבעה טפחים לעניין זה: 31.2 ס"מ (פסקי תשובות ס' תרלג אות א).

ניתן עוד להרחיב בעניין זה, כגון במה שיש אומרים שכדאי לא לתלות כלל קישוטים על הגג, ומה הדין במקרה שהקישוט תלוי בתוך ארבעה טפחים ומשתלט למטה מארבעה טפחים, וראה בכל זה בהערות "דרשו" ובפסקי תשובות סוף ס' תרכז.

רק זכיר, כי יש הסוברים שאם הקישוט "חמתו מרובה מצילו" [יש בו יותר חללים מחומר] אינו פוסל את הסוכה (משנ"ב שם סוף סקי"א).

תשובה: אם אינם רחבים ארבעה טפחים - מותר. ואם הם רחבים ארבעה טפחים וגם רחוקים מהסכך ארבעה טפחים אסור לאכול ולישון תחתם, ולפעמים הם אף פוסלים את הסוכה.

הרחב דבר: נקדים ונאמר כי במסגרת זו נתייחס לדברים התלויים בסוכה לנוי ויופי, לא למטרות אחרות.

ה"שולחן ערוך" (ס' תרכז ס"ד) כתב, שאפילו אם קישטת את כל הגג של הסוכה בקישוטים ופירות [אפילו הפסולים לסיכון], הסוכה כולה כשרה למהדרין, ומותר כמובן לישון ולאכול תחת הקישוטים.

אך כל זה - כשהקישוטים תלויים בצמוד לסכך, לא יותר רחוק מארבעה טפחים מהסכך, כי בכזה אופן הם מתבטלים לסכך. אם הם רחוקים יותר - דין הקישוטים כסכך פסול ויכולים לפסול את הסוכה, כדלהלן:

אם הקישוט רחב ארבעה טפחים [כאמור: גם רחוק מהסכך ארבעה טפחים, וגם רחב ארבעה טפחים], אסור לישון ולאכול תחתיו בסוכות. ואם הוא חוצה את הסוכה ברוחב ארבעה טפחים - כל הסוכה

ניצוץ לשבת

מתוך גליון 'ניצוץ', מגזין הלב לכל המשפחה

אי אפשר להיפרד

הרה"ח רבי ועלוועל (בנימין זאב) חשין זצ"ל היה שר שיר מיוחד על סדר הא-ב, "באמונת אומן נודה ונהלל", וכולם היו עונים אחריו "נהלל נודה ונהלל", וכך היה ממשיך "בזכות רבינו נודה ונהלל" "גדולת רבינו נודה ונהלל" וכן על זה הדרך היה חורז ושזור מילים מיוחדות בגדולת הרבי.

גם רבי יונה לבל היה שר "אדיר אתה בציון" "ברוך אתה בציון", כל השירים ששרו היו בכיסופים נפלאים ובגעגועים נוראים לבניו בית המקדש, ושירים

לא יכלו להיפרד מהמילים האלו. תמונה עתיקה של מקום המקדש

בגדולת רבינו הקדוש.

כאלו מנגינות, כזו התרגשות והתעוררות, אי אפשר להסביר בפה!

(הרה"ח רבי נחמן בורשטיין והרה"ח רבי אריה אלבוים, מגזין 'ניצוץ' תשרי תשע"ב)

ת הסעודה המרכזית לכבוד היארציית של רבינו הק' היו עורכים בח"י תשרי בשעה שלוש אחה"צ לערך. במשך כמה שעות היו שרים ומנגנים, חוץ מהזמן שרבי אברהם שטרנהארץ היה מדבר בעיניים עצומות במשך שעתיים שלוש, בעל פה ללא ספרים (!).

הריקודים היו על גג ביתו של רבי יונה לבל, והשמחה הייתה גדולה מאד. ויש לציין שלא היה שום כלי נגינה בסעודה זו, ועם כל זה אין לשער את ההתלהבות והריקודים שהיו.

אחד השירים שהיו שרים היה "מלך רחמן רחם עלינו", וכשהיו מגיעים בשיר למילים "ושם נעלה" היו עומדים כולם על הגג ומראים באצבע על מקום המקדש. לא יכלו להיפרד מהמילים האלו, ובמשך זמן ארוך היו חוזרים ושירים את השיר בהשתוקקות נפלאה. "עד היום כשאני זכר בזה" אומר רבי אריה אלבוים, "צמרמורת עוברת בכל גופי".

פתגם השבוע

לחנך את ילדנו לראות בכל דבר את השגחת ה'

מתוך הספר 'פיקודן משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיאל שליט"א

נתן בת-שבע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת אוקן

להצלחת משפחת שרון

להצלחת משפחת שילר

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד לפרטים: 054-8475902

אני הולך להיות
החבר הטוב ביותר
של הילדים שלך!!!

קוראים לי שמחלה.
רציתי לספר לך שפחדים
האחרונים נהייתי חבר
של אלפי ילדים ואני כל חכם
נשמח איתם, מספר להם
ספורים, ומכנים להם
החון החון שמחה, אפר,
אור והתחפזות וקצקור
החון ירות שמים.

ילדים יקרים!
הצטרפו כעת
ושמחלה בדרך
לבית שלכם...

מגזין שמחלה החדש משולב עם סיפורי
צדיקים, מדורים וחינוכיים, קומיקס,
חידות ותוכן ברמה ובסגנון מושקע וייחודי,
מותאם לילדים בכל הגילאים.

שמחלה
מגזין חינוכי וחסידותי לילדי ישראל מבית "ניצוצות"

ניצוצות
מגזין הלב לכל המשפחה
ברכה

מוקד
מנויים: **02-623-1218**